

"Пророци" [17], у којој је на основу астрономске методе датирања ревидирано датирање библијских пророчанстава. У периоду 1924-1932. Морозов је издао фундаментални седмотомни рад "Христос" [9]-[15], чији је првобитни наслов био "Историја људске културе у светлу природних наука". У овом раду је изложена детаљна критика традиционалне хронологије. Важна чињеница, констатована у [9]-[15], је одсуство концепције у основи данас прихваћене традиционалне хронологије. Базирајући се на анализи огромног материјала, Морозов је изнео и делимично образложио фундаменталну хипотезу да је традиционална хронологија вештачки растегнута, продужена у поређењу са реалношћу. Хипотеза се заснива на тзв. "дупликатима" нађеним у [9]-[15], текстовима који вероватно описују исте догађаје, али су различито датирани, и који се данас сматрају различитим. Појава рада [9]-[15] изазвала је живу полемику у штампи (в. напр. [250], [189], [190]), чији одједи постоје и у савременој литератури. Биле су дате неке оправдане замерке, али критички део рада [9]-[15] у целини није био оспорен. Године 1974. проф. М.М. Постников је обновио интерес за ту проблематику, одржавши у МГУ групи математичара пет предавања по материјалима књига [9]-[15].

Морозов није био први који је обратио пажњу на озбиљне потешкоће у традиционалној хронологији. Сумње у тачност данас прихваћене верзије имају дугу традицију. Тако, Морозов је писао да је професор Универзитета у Саламанки де Арсила (de Arcilla) још у XVI веку објавио два рада, 'Programma Historiae Universalis' и 'Divinae Florae Historicae', у којима је доказивао да је сва древна историја написана у средњем веку. Исте закључке је извео језуитски историчар и археолог Жан Ардуен (J. Harduin, 1646-1724), који је класичну литературу сматрао творевином становника манастира у претходном, XVI веку. Немачки приват-доцент Роберт Балдауф је написао 1902-1903. књигу "Историја и критика", у којој је на основу филолошких аргумената доказивао да је не само древна, већ и рана средњовековна историја фалсификат епохе Ренесансе и наредних векова [15, стр. 7-8, Увод]. Аутор не дели мишљење ових истраживача, укључујући Морозова, да су наводно древни текстови резултат фалсификовања. По мом мишљењу, највећи део древних докумената су оригинали који описују реалне догађаје. Друго је питање, где и када су се ти догађаји десили. Овде је потребна озбиљна анализа. Није искључено, да су неке оригиналне древне текстове нетачно датирали каснији хронолози, што је довело до "продужења хронологије". Широка критика традиције, у првом реду римске хронологије, почела је још у XVIII веку - у "Академији натписа и лепих уметности" основаној 1702. у Паризу, у којој се у 20-тим годинама осамнаестог века развила дискусија о аутентичности римске традиције уопште (Пуи, Фрере и други). Сакупљени материјал је послужио као основа за још дубљу критику у XIX веку. Један од значајних представника тог правца, који је добио назив "хиперкритицизам", био је познати историчар Т. Момзен (в. појединости у погл. 1). О потешкоћама римске хронологије (која у неком смислу представља "кичму" европске хронологије), Н. Радциг је писао: "Наиме, римски летописи нису дошли до нас, и зато све наше претпоставке морамо чинити на основу римских историчара-аналиста. Али и ту... се сударамо са великим тешкоћама,